

Rozdział V,

Przepisy końcowe.

§ 49. (1) Rozporządzenie niniejsze nie narusza praw pracowników (emerytów, wdów i sierot), przyjętych do kolejowej służby polskiej na obszarze Wolnego Miasta Gdańska na zasadzie postanowień wykonawczych z dnia 22 października 1921 r. do decyzji Wysokiego Komisarza Ligi Narodów z dnia 15 sierpnia i 5 września 1921 r.

(2) W stosunku do innych obywateli Wolnego Miasta Gdańska, którym przyznano i wymierzono zaopatrzenia i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, mają zastosowanie postanowienia § 48; przy czym wypłatę tych zaopatrzeń i odszkodowań, jak również wypłatę zaopatrzeń i odszkodowań, przyznanych po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, uskutecznia się w walucie gdańskiej w relacji: jeden złoty równy jednemu guldenowi gdańskiemu.

§ 50. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 51. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od dnia 1 lutego 1934 r. z wyjątkiem postanowień § 48 ust. (2), dotyczących ustalenia wysokości dodatku ekonomicznego na żonę, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1934 r.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 577), a także rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 359); co się tyczy osób, objętych § 48 rozporządzenia niniejszego, powyższe rozporządzenia są w dalszym ciągu ważne, z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych postanowieniami tego paragrafu.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

75.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 29 grudnia 1933 r.

w sprawie uzupełnienia ordynacji pocztowej.

Na podstawie art. 6, 18 i 22 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), przy uwzględnieniu numeracji artykułów, użytej w jednolitym tekście tejże ustawy, ogłoszonym w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 481), zarządzam co następuje:

§ 1. W ordynacji pocztowej, ogłoszonej w załączniku do rozporządzenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 392), wprowadza się następujące uzupełnienia:

1) W § 4 w ustępie „Do czynności poczty objętych ordynacją pocztową należą:” pkt. 7 uzupełnia się słowami: „i zleceń inkasowych”.

2) W części piątej tytuł: „Zlecenia pocztowe” uzupełnia się słowami: „i zlecenia inkasowe”.

3) W § 138 po słowach: „Zlecenie pocztowe” dodaje się słowa: „i zlecenie inkasowe”.

4) W § 139:

a) w pkt. 1 po słowach: „listem zleceniowym” stawia się przecinek i dodaje się słowa: „zapomocą zlecenia inkasowego”.

b) pkt. 2 na końcu uzupełnia się słowami: „Zapomocą zaś jednego zlecenia inkasowego można poruczyć zainkasowanie należności pieniężnej w kwocie nieprzekraczającej 50 zł.”

Kwota zlecenia inkasowego może być podwyższona do 10.000 zł w wypadku, gdy ogólna suma przekazana przez nadawcę do inkasa wynosi rocznie ponad 20.000.000 zł”.

c) pkt. 4 na końcu uzupełnia się 3 ustępami nowymi o następującem brzmieniu:

„Zlecenie inkasowe musi być nadane w urzędzie pocztowym w kopercie otwartej, zaadresowanej do tego urzędu pocztowego, który zlecenie ma wykonać. Jako nadawcę listu winien wysyłający oznaczyć na kopercie ten urząd pocztowy, w którym zlecenie inkasowe nadaje.

Zlecenia inkasowe, przeznaczone dla odbiorców zamieszkałych w miejscowościach, należących terytorjalnie do jednego i tego samego urzędu pocztowego, muszą być nadane w jednej otwartej kopercie, w ilości jednak nieprzekraczającej 10 sztuk.

Na nadane jedno zlecenie inkasowe nie wydaje się nadawcy dowodu nadania. Nadawca jednak, który nadaje więcej niż jedno zlecenie przy spisie zleceń inkasowych, otrzymuje drugi egzemplarz tego spisu, potwierdzony datownikiem i podpisem urzędnika przyjmującego”.

d) W pkt. 5 po słowach: „należności pieniężnej” dodaje się słowa: „ponad 50 zł”.

5) W § 140 po słowach: „listu zleceniowego” stawia się przecinek i dodaje się słowa: „zlecenia in-

kasowego" oraz dodaje się na końcu nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„Ponadto nadawca zlecenia inkasowego może żądać również aby w razie, gdy dłużnik nie zapłaci całkowitej należności, doręczono mu wezwanie do zapłaty złożone z blankietem nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności lub bez tego blankietu. Wezwania takie mogą być dołączone do zleceń inkasowych za opłatą ustaloną w taryfie pocztowej i tylko w tym wypadku, jeżeli dłużnik zamieszkuje w miejscowym okręgu doręczeń lub w okręgu doręczeń listonosza wiejskiego”.

6) W § 144:

a) Ustęp pierwszy na końcu uzupełnia się słowami: „lub zlecenia inkasowego”.

b) Tekst ustępu drugiego zastępuje się tekstem o następującym brzmieniu:

„Minister Poczty i Telegrafów zarządza nakład wykazów zleceń w dwóch wzorach i druków do zleceń inkasowych jako druków płatnych. Jeden wzór wykazu zleceń służy do zleceń zainkasowania należności z weksli, nie przeznaczonych do protestu i innych dokumentów wierzycielskich, drugi zaś do zleceń zainkasowania należności z weksli, przeznaczonych do protestu. Zlecenie inkasowe służy do zainkasowania drobnej należności bez potrzeby dołączania dokumentu wierzycielskiego”.

7) W § 145:

a) po ustępie ósmym dodaje się trzy nowe ustępy o następującym brzmieniu:

„Zlecenie inkasowe wypełnia nadawca w sposób podany w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Do zlecenia inkasowego winien nadawca dołączyć przekaz inkasowy lub blankiet nadawczy P. K. O., a jeżeli w jednej kopercie nadaje do jednego urzędu pocztowego więcej niż jedno zlecenie inkasowe winien także dołączyć w dwóch egzemplarzach spis zleceń inkasowych, wypełniony według nadruku. Przekaz inkasowy lub blankiet nadawczy P. K. O. wypełnia nadawca analogicznie jak przy zleceniach pocztowych z tą różnicą, że nie wypełnia odcinka przekazu inkasowego, ani też nie zamieszcza żadnych uwag tak na odcinku przekazu, jak i na odwrotnej stronie „Dowodu wpłaty” blankietu nadawczego P. K. O. odnoszących się do zaksięgowania kwoty zainkasowanej; na przedniej zaś stronie „Dowodu wpłaty” i „Dowodu wpisu” zamiast nazwiska dłużnika wpisuje nazwę tego urzędu pocztowego, który zlecenie ma wykonać.

Bez względu na ilość nadanych w jednej otwartej kopercie zleceń inkasowych może nadawca dołączyć tylko jeden przekaz inkasowy, albo jeden blankiet nadawczy P. K. O. z wyjątkiem wypadku, przewidzianego w § 140, gdy z wezwaniem jest złożony blankiet nadawczy P. K. O.”.

b) W dotychczasowym ustępie dziewiątym po słowach: „W wykazie zleceń” dodaje się słowa: „i zleceniach inkasowych”.

c) Przedostatni ustęp otrzymuje następujące brzmienie:

„Minister Poczty i Telegrafów zarządza nakład spisu dokumentów wierzycielskich, spisu zleceń inkasowych i przekazów inkasowych jako druków płatnych. Druków tych prywatnego nakładu

bez zezwolenia Ministra Poczty i Telegrafów używać nie wolno.

d) W ostatnim ustępie po słowach: „na spisie dokumentów wierzycielskich” stawia się przecinek i dodaje się słowa: „na spisie zleceń inkasowych, na przekazie inkasowym”. Na końcu zaś tego ustępu skreśla się kropkę i dodaje się słowa: „lub do zlecenia inkasowego”.

8) W § 151:

a) Dodaje się jako drugi i trzeci nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„Za wykonanie zlecenia inkasowego nadawca uiszcza przy nadaniu opłatę taryfową przez naklejenie na zleceniu inkasowym odpowiedniej wartości znaczka pocztowego opłaty. Poza opłatą taryfową za wykonanie zlecenia nie pobiera się żadnej opłaty dodatkowej z wyjątkiem opłat taryfowych, związanych z odbiorem zainkasowanych kwot zleceń wierzycielskich.”

W wypadku przewidzianym w § 139 pkt. 2 ustęp drugi opłatę za wykonanie zlecenia nadawca uiszcza gotówką po nadaniu”.

b) Końcowy ustęp uzupełnia się tekstem o następującym brzmieniu:

„Znalezione zaś w skrzynce pocztowej zlecenie inkasowe, należycie wypełnione i opłacone, odsyła się do miejsca przeznaczenia listem służbowo-poleconym. Zlecenie inkasowe nieopłacone lub nieprzepisowo wypełnione zwraca się nadawcy”.

9) w § 153 w ustępie pierwszym po słowach: „należności pieniężnej” dodaje się słowa: „ponad 50 zł”.

10) W § 198 ustęp pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„Na wypadek niewykupienia dokumentu wierzycielskiego lub niemożności zapłacenia całkowitej kwoty zlecenia inkasowego nadawca listu zleceń inkasowych lub zlecenia inkasowego, przez zamieszczenie na wykazie zleceń inkasowych lub na zleceniu inkasowym uwagi, może zarządzić” oraz dodaje się jako 3 pkt. o następującym brzmieniu:

„3) aby zainkasowano kwotę mniejszą ściśle przez nadawcę określoną lub kwotę zaoferowaną przez dłużnika”.

11) W § 202:

a) w pkt. 3 po słowach: „listu zleceń inkasowych” dodaje się słowa: „zlecenia inkasowego”.

b) w pkt. 3a na końcu skreśla się przecinek i dodaje słowa: „lub zlecenia inkasowego”.

12) W § 204 po słowach: „przesyłki listowej” dodaje się słowa: „zlecenia inkasowego”.

13) W § 238 na końcu dodaje się słowa: „oraz zleceń inkasowych”.

14) W § 307 na końcu dodaje się nowy pkt. 5 o następującym brzmieniu:

„5) dla zleceń inkasowych: 14 dni w miejscowym okręgu doręczeń, w okręgu doręczeń listonosza wiejskiego i w zamiejscowym okręgu pocztowym”.

15) W § 316:

a) W pkt. 1 po słowach: „listu zleceń inkasowych” stawia się przecinek i dodaje się słowa: „odcinek zlecenia inkasowego”.

b) W pkt. 2 na końcu dodaje się nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„Przy zleceniach inkasowych można przyjąć częściową zapłatę, jeżeli adresat sobie tego życzy, a nadawca na odwrotnej stronie zlecenia inkasowego dozwolił zainkasowanie kwoty mniejszej ściśle określonej lub zaofiarowanej przez dłużnika”.

c) W pkt. 3 po słowach: „listu zleceniowego” stawia się przecinek i dodaje słowa: „odcinek zlecenia inkasowego” na końcu zaś dodaje się zdanie: „kwotę zaś zainkasowaną na podstawie zlecenia inkasowego przesyła się nadawcy w całości w sposób wyżej podany”.

Ponadto w tymże punkcie na końcu dodaje się nowy ustęp o następującem brzmieniu:

„Kwotę zainkasowaną na podstawie nadesłanego w liście jednego zlecenia inkasowego wysyła się nadawcy natychmiast; kwoty zaś zainkasowane na podstawie zleceń inkasowych, nadesłanych w jednym liście przy spisie zleceń inkasowych, przekazuje się jednym przekazem inkasowym lub blankietem nadawczym P. K. O. dopiero po zainkasowaniu kwot wszystkich zleceń inkasowych, wymienionych w spisie, nie później jednak, jak po upływie 14 dni od dnia nadejścia zlecenia inkasowego”.

16) W § 324 na końcu dodaje się nowy punkt 5 o następującym brzmieniu:

„5) zleceń inkasowych”.

17) W § 334 w ustępie drugim po słowach: „Zwykłą przesyłkę listową” dodaje się słowa: „lub zlecenie inkasowe”.

18) W § 371 po słowach: „Nadawca zwykłej przesyłki listowej” dodaje się słowa: „zlecenia inkasowego” i stawia się przecinek.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Minister Poczty i Telegrafów: *Kaliński*

76.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 20 stycznia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o ulgach dla osób wojskowych i ich rodzin przy przejazdach kolejami państwowymi.

Na podstawie art. 13 lit. b), 28, 37, 39 i 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Osoby wojskowe i ich rodziny korzystają przy przejazdach kolejami państwowymi z następujących ulg:

- a) oficerowie i podoficerowie (starsi marynarze) zawodowi pełniący czynną służbę wojskową, oficerowie rezerwy, powołani do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, nadterminowi, tudzież podchorążowie (uczniowie szkół, kształcących na oficerów zawodowych) opłacają za przejazd należności według tabeli opłat, stanowiącej załącznik do niniejszego rozporządzenia;
- b) żołnierze rezerwy, powołani na ćwiczenia wojskowe lub na dodatkowe ćwiczenia woj-

skowe opłacają w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej przy przejazdach kolejami normalnotorowemi należności według tabeli szóstej stanowiącej załącznik do Taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej Polskich Kolei Państwowych, Część II, obowiązującej od 1 stycznia 1934 r. (Dziennik Taryf i Zarządzeń Kolejowych z r. 1933 Nr. 77, poz. 603), a przy przejazdach kolejami wąskotorowemi połowę opłat normalnych;

- c) rodziny oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, tudzież oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, opłacają za przejazd połowę opłat normalnych.

(2) Oficerom, chorążym i podchorążym przysługuje prawo przejazdu w klasie I, II lub III, innym żołnierzom w klasie III.

Rodzinom oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, tudzież oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, przysługują uprawnienia przejazdu w tej klasie pociągu, w której służy prawo przejazdu głowie rodziny.

(3) Ulgi powyższe stosuje się przy przejazdach w pociągach osobowych i pośpiesznych; przy przejazdach w pociągach luksusowych (ekspresowych) nie przysługują żadne ulgi.

§ 2. Ulga w opłacie za przejazd koleją jest stosowana przez kasę kolejową przy sprzedaży biletów (bilety ulgowe).

Podstawę do nabycia tych biletów stanowią:

- a) dla oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, nadterminowych, podchorążych, tudzież dla rodzin oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, oraz oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, legitymacje osobiste zaopatrzone w fotografię, wydane przez władze wojskowe;
- b) dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, karty urlopowe, wystawiane przez formacje wojskowe;
- c) dla żołnierzy rezerwy (§ 1, ust. (1), pkt. b)—zaświadczenia, wystawiane przez formacje wojskowe.

Wzory legitymacyj osobistych, kart urlopowych i zaświadczeń ustalają zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych.

§ 3. Postanowienia niniejszego rozporządzenia mają analogiczne zastosowanie do żołnierzy zawodowych w stanie nieczynnym, pobierających uposażenie, oraz do ich rodzin.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*